

כל היוצא למלחמת

ב"ד כותב לאשתו גט כריתות. האומות, שמטרת הווייתן היא חמרית, והנן מצויירות כעין אגודת שותפים לצרכי קנינים אהובים או נדרשים להן, אצלן תהיה אהבת האומה בכללה רק או מבוססת, כשתהיה תמיד חוזרת אל הפרטים, אל הטבת מצב המשפחה היחידה שלשם הטבתה התאגדה האומה, כשם שחיות מדבריות הבודדות בטבען מתקבצות לפעמים לרגלי צרה משותפת או למחזה ריוח של טרף משותף. ע"כ, אימוץ הזכרת המשפחה ואיגודה לפי מצבן הן, הוא ראוי להיות ממכשירי זריזות הקרב, ע"כ היו הנשים באות במלחמה ומשותפות עם הבעלים. לא כאלה חלק יעקב¹, שתכלית מציאות האומה, מצד צורתה, מצד נשמתה ואורח חייה, בשביל קדושתה ורוח ד' השפוך עליה, זהו האוצר היותר יקר מכל חמדה, זהו החפץ העליון של כל יחיד באומה ושל כל הכלל כולו, זהו הנותן עז ועטרה להויית המשפחה עצמה בצביונה המקודש הישראלי. ע"כ, בבא התור לעבוד לטובת האומה בכללה, אז כשרגא בטיהרא תבטל אהבת המשפחה, לבל תחלל את עז אהבת האומה. היציאה למלחמה לא היתה ע"פ חשבון של הצלחת הפרט, שחשב שכשישוב מן המלחמה יהיה מוצלח ומאושר. לא, הוא צייר בעצמו כאילו התיאש מן החיים הפרטיים, והולך הוא בשמחה ע"מ למות מות גבורים וקדושים במלחמת ד' לרומם קרן לעמו, ע"כ כותב גט כריתות לאשתו ליאש את לבבו בכל האפשרי מקשר משפחה ומהרעיון הפרטי התלוי בו, בהיותו דורך מהלך של רעיון יותר כללי ויותר עליון, מהלך עבודת הקודש של העם כולו.

(עין אור נבחרת חלק ה' עמ' 56)

"באותה שעה, כאשר ראו בני מתתיה כי

נהרג יהודה, שבו ויבואו אל אביהם. ויאמר להם: למה שבתם? ויענו ויאמרו: על אשר נהרג אחינו אשר היה חשוב ככולנו. ויען מתתיה אביהם ויאמר: אני אצא עמכם ואלחם בעמים פן יאבדו בית ישראל, ואתם נבהלתם על אחיכם? ויצא מתתיה ביום ההוא עם בניו וילחמו בעמים. ואלוקי השמים נתן כל גיבורי העמים בידם, ויהרגו בהם הרג רב כל אוחזי חרב וכל מושכי קשת שרי החיל והסגנים, לא נותר בהם שריד, וינוסו העמים למדינות הים. ואלעזר היה מתעסק להמית את הפילים ויטבע בפרש הפילים. וכאשר שבו, בקשוהו בין החיים וכין המתים ולא מצאוהו, ואחר כן מצאוהו אשר טבע בפרש הפילים. וישמחו בני ישראל כי ניתנו בידיהם שונאיהם, מהם שרפו באש ומהם דקרו בחרב ומהם תלו על העץ".

(מגילת אסתר א' עמ' 10)